

Pieter en de stuntmeeuwen

Het is een heerlijke dag vandaag, de zon schijnt gouden stralen op de zee. Zoals elke dag vliegen Finn en Jip samen boven zee. 'Nu lijkt het net of er allemaal glitters in de zee gestrooid zijn', roept Finn blij naar zijn broertje Jip.

Jip is minder blij: 'Wij meeuwen moeten altijd de troep van de mensen opruimen, elke dag weer. Er drijft allemaal afval in de zee, het wordt steeds meer en mama heeft er per ongeluk van gegeten. Ze heeft al vijf dagen buikpijn.' Jip zweeft altijd graag boven het water van de zee, dan kijkt hij naar de golven. Maar hij ziet steeds vaker plastic drijven. 'Vliegen is helemaal niet leuk meer zo', zegt hij. Ook Finn vindt dat de zee minder mooi is geworden ondanks het glitter effect. Dat dieren er buikpijn van krijgen is niet leuk. Daarom besluiten Finn en Jip om samen met de andere meeuwen het strand op te ruimen. Een echte stoere meeuwenactie!

'Pieter, ben je al klaar?' 'Ja mam, ik kom zo, nog even mijn handdoek pakken.' Pieter gaat altijd graag naar het strand. Hij maakt mooie zandkastelen, zoekt schelpen en kijkt altijd naar de vogels die boven de zee zweven. Vooral de meeuwen zijn geweldige zweefvliegers. Vandaag is het weer zo ver, samen met mama en Aysha en Doedel de Poedel gaat hij een dagje naar het strand. Ze hoeven niet ver te fietsen, ze wonen in Kijkduin vlakbij Den Haag.

Met in zijn ene hand een handdoek en in zijn andere hand een emmer met daarin zijn mooie rode schep, loopt Pieter even later het strand op. Hij voelt het zand tussen zijn tenen, lekker warm en zacht, dat is het heerlijke strandgevoel, dit gevoel moet je lekker lang vasthouden.

Hij blijft even staan en doet zijn ogen dicht, hij ademt diep in door zijn neus. 'Wat

ruikt het strand toch lekker', denkt hij. 'Het ruikt naar buiten, maar buiten heeft geen geur. Het ruikt naar warmte, maar ook dat kun je eigenlijk niet ruiken. Het ruikt ook naar de wind... uh... nou ja... wind is normaal ook geurloos...'. Dan begint hij een stukje te rennen, hij voelt hoe het zand wat harder is geworden. Dat komt door de zee. Soms is het vloed, dan komt het water hoger en wordt het zand nat. Hier leggen zij hun handdoeken neer. Het is zo warm vandaag, dat ze juist voor het nog wat vochtige zand kiezen. Pieter gaat liggen, hij kijkt naar de blauwe lucht waar maar een paar kleine wolkjes te zien zijn.

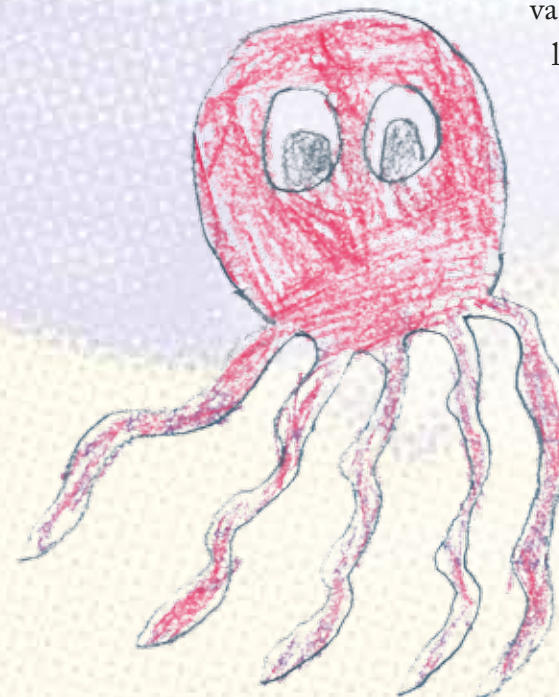
Dan opeens gaat Pieter rechtop zitten. 'Wat is er aan de hand, Pieter?' vraagt mama. Er is iets vreemds aan de hand. 'De meeuwen... ze zweven niet boven de zee!' Pieter vindt het vreemd want de meeuwen zijn er altijd.

En dan ziet hij ze op het strand. Precies op de plek waar de golven op het zand aanrollen, zitten wel twintig meeuwen! Het lijkt wel of ze aan het opruimen zijn... het lijkt wel of ze samenwerken. Ze verzamelen al het afval dat ze kunnen vinden en brengen het naar een andere meeuw. Er liggen pakjes drinken, lege waterflesjes, boterhamzakjes en nog veel meer. Pieter kijkt er een tijdje naar. Dan staat hij op. 'Mam, Aysha, volgens mij proberen die meeuwen ons iets te laten zien, ze willen ons iets duidelijk maken. Het is hier een rotzooi. Een rotzooi, door mensen gemaakt. De dieren ruimen ons afval op. Ik ga ze helpen.'

Pieter pakt zijn emmer en loopt naar de zee. Zijn moeder en zusje zijn trots op hem en mama heeft een brede glimlach op haar gezicht. 'Ik ook', zegt kleine Aysha, 'ik ook helpen.' Dan staat ook mama op, ze pakt de lege strandtas en loopt achter Pieter aan. Ze stoppen en proppen het afval in de tas en in de emmer van Pieter. 'Kijk mam, er zijn meer mensen tassen aan het leegmaken. De mensen komen ons helpen!' roept Pieter dolblij. 'Ik ben trots op je, Pieter', zegt mama, 'en ook op jou, Aysha.'

Even later staan er wel dertig mensen met tassen in hun handen.

Kinderen, vaders en moeders, opa's en oma's met grijze haren, allemaal ruimen ze het afval op. En Doedel rent steeds heen en weer met stukken vuil in zijn bek. Iedereen is vrolijk en praat met elkaar. Pieter glimpt van trots en hij gaat nog harder glimmen.

Er is een mevrouw van de krant die met Pieter wil praten over de actie: 'Hoe heb je dit bedacht, hoe is het je gelukt om al die mensen mee te laten helpen? Ga je hiermee door, komt er een volgende Pieterdag?'

'Pieterdag, Pieterdag?' vraagt Pieter. 'Oh, u bedoelt een dag waarop we met z'n allen het strand schoon gaan maken!'

'Nee', vervolgt Pieter, 'nee, voortaan is elke dag Pieterdag. Hier, in Zandvoort en overal waar strand is.' 'Wat een geweldig idee Pieter', zegt de mevrouw van de krant, 'ik zet het allemaal in de krant.'

Pas als het strand er weer netjes uitziet, gaan de mensen terug naar hun eigen handdoeken. Pieter is nog nooit zo blij geweest. Als hij om zich heen kijkt, ziet hij hoe mensen lege pakjes en boterhamzakjes in rugzakken en tassen stoppen voor ze weggaan van het strand. Met een blij gevoel gaat hij op zijn handdoek liggen. Doedel ligt uitgeteld op zijn buik naast hem. Pieter doet zijn ogen dicht en voelt hoe de zon zijn gezicht warm maakt. Hij hoort Aysha lekker kwebbelen over taartjes van zand.

Op datzelfde moment vieren Finn en Jip samen met alle andere meeuwen feest, zo blij zijn ze dat de zee en het strand weer schoon zijn. 'Finn', zei Jip, 'we moeten die jongen bedanken. Hij komt zo vaak op het strand en zonder hem was het ons nooit gelukt om het strand op te ruimen en de mensen een voorbeeld te geven.'

'Je hebt helemaal gelijk, Jip! Die jongen heeft ons geholpen en we moeten hem bedanken. Het strand is nu weer helemaal schoon.' Samen met de andere meeuwen vliegen Finn en Jip naar de plek waar Pieter en zijn familie liggen. Boven de handdoeken blijven de twintig meeuwen zweven. Ze maken de mooiste figuren in de lucht. Rondjes, hartjes, driehoeken en zelfs een ster. Het is een prachtig gezicht. Pieter heeft wel eens gezien hoe vliegtuigjes op een bijzondere manier door de lucht vlogen en vormen in de lucht maakten. Mama vertelde toen dat het stuntvliegtuigjes waren. Pieter bedenkt daarom nu dat dit stuntsmeeuwen zijn.

De volgende dag staat het verhaal van Pieter en de meeuwen in de krant met daarbij een foto van de stuntsmeeuwen en Pieter. Doedel staat er ook nog op. Door dit mooie verhaal komen er meer prullenbakken op het strand. Er ligt nu veel minder plastic op het strand en in de zee. De mensen ruimen nu namelijk steeds vaker hun eigen afval op. De mensen noemen dit Pieteren en elke dag is Pieterdag! De stuntsmeeuwen vliegen nu elke dag om twaalf uur op dezelfde prachtige manier door de lucht om de mensen te bedanken. En de moeder van Finn en Jip... die heeft geen buikpijn meer.

